

Nr 26.

Av herr **Hellström**, om höjning av vissa ur norrländska avdikningsanslaget beviljade statsbidrag.

Vid de resor, som jag under sistlidet år företagit i olika delar av Norrbotten, har jag ifrån skilda håll erhållit förfrågningar, om möjlighet kunde förefinnas för att erhålla någon höjning av de statsbidrag, som beviljats ur norrländska avdikningsanslaget. Allmänt ha nämligen de nu rådande höga arbetsprisen ansetts i annat fall komma att göra det mycket svårt eller rent av omöjligt att kunna utföra de torrläggningsföretag, för vilka bidrag söks och erhållits ur avdikningsanslaget.

Sedan jag med anledning härav konfererat dels med vederbörande byråchef i kungl. lantbruksstyrelsen och dels med ett par av de norrländska lantbruksingeniörerna, beslöt jag att på motionsvägen söka i riksdagen framföra denna för det norrländska jordbrukets fortsatta utveckling synnerligen viktiga fråga. Då det emellertid, såväl på grund av sakens i och för sig stora betydelse som också på grund av frågans ekonomiska konsekvenser med hänsyn till statsregleringen, tydligen är av största vikt, att det förslag till frågans lösning, som förelägges riksdagen, blir så väl avpassat och så grundligt utrett, som det kan vara en enskild motionär möjligt att åstadkomma, och då statens lantbruksingeniörer helt naturligt äro de, som äga de bästa förutsättningarna att bedöma såväl behovet av en höjning av statsbidraget som lämpligheten av det ena eller andra förslaget för denna höjnings genomförande, så har jag i skrivelse till samtliga de norrländska lantbruksingeniörerna anhållit om deras uttalande dels angående behovet av ett tilläggsanslag till de bidrag, som anvisats ur norrländska avdikningsanslaget och dels angående lämpligheten av de allmänna grunder, som jag tänkt mig för ett sådant

Bihang till riksdagens protokoll 1918. 3 saml. 10 häft. (Nr 26—28). 1

tilläggsanslags utgående. De grunder, vilka jag efter överläggning med ovan omnämnda sakkunniga hade tänkt mig föreslå, äro följande:

att till alla företag, för vilka anslag ur norrländska avdikningsanslaget beviljats under något av åren 1915, 1916 och 1917, skulle beviljas ett tilläggsanslag av 25 procent å den beviljade anslagssumman,

att även till de företag, för vilka anslag beviljats före år 1915, ett tilläggsanslag av 25 procent skulle utbetalas för den del av anslaget, som ej lyftats vid 1915 års ingång,

att däremot intet tilläggsanslag skulle beviljas till sådana företag, som enligt den fastställda arbetsplanen bort vara färdiga före 1915 års ingång, liksom ej heller till sådana företag, som före 1917 års utgång blivit avsynade.

Över detta förslag har jag erhållit begärt uttalande av lantbruksingenjörerna i Västernorrlands, Jämtlands, Västerbottens och Norrbottens län, och då de ifrågavarande uttalandena utgöra den bästa motiveringen för mitt förslag, tar jag mig friheten att, med de tillfrågades benäget lämnade medgivande, här meddela deras uttalanden i frågan.

Lantbruksingenjören Carl Holm i Västernorrlands län skriver:

»Till svar å skrivelse den 14:de dennes med anhållan att jag ville avgiva yttrande rörande tillämnad motion vid 1918 års riksdag, avseende att söka bereda tilläggsanslag till sådana vattenavlednings- och avdikningsföretag, som befrämjats med statsanslag under åren 1915, 1916 och 1917 m. m., får jag härmed meddela att jag på det livligaste instämmer i motionens syfte.

Under föregående år och i synnerhet under innevarande år hava från en mängd håll inom detta län till mig uttalats bekymmer över svårigheten eller snarare omöjligheten att fullborda beslutade dikningsföretag inom ramen av de fastställda kostnadsberäkningarna, och i samband därmed hava förfrågningar gjorts, om ej möjlighet förefunnnes att bekomma tilläggsanslag till de redan beviljade statsbidragen. Jag har mig bekant dels att vederbörande jordägare i åtminstone ett par fall nedlagt företagen av fruktan att de skulle bliva ruinerande eller åtminstone alltför förlustbringande, och dels att i andra fall företagen sannolikt komma att nedläggas eller eventuellt uppskjutas till framtiden.

Jag vill alltså giva min anslutning till den planerade motionen:

att till alla företag, för vilka statsbidrag ur norrländska avdikningsanslaget beviljats under något av åren 1915, 1916 och 1917, beviljas ett tilläggsanslag av 25 procent å den beviljade anslagssumman,

att även för de företag, för vilka anslag beviljats före år 1915, ett tilläggsanslag av 25 procent utbetalas för den del av anslaget, som ej lyftats vid 1915 års ingång, samt

att intet tilläggsanslag beviljas för sådana företag, som enligt fastställd arbetsplan bort vara färdiga före 1915 års ingång, liksom ej heller till sådana företag, som före 1917 års utgång blivit avsynade».

Lantbruksingenjören Gunnar Ytterberg i Jämtlands län framhåller med åberopande dels av sin årsredogörelse för år 1916 och dels av en av honom den 7 maj 1917 till kungl. lantbruksstyrelsen i samma sak avgiven tjänsteskrivelse, att han redan »längre beaktat den utomordentliga betydelsen för hela vårt land av att de norrländska myrarna utdiknas och uppodlas, samt att detta kulturarbete uppmuntras med skäliga, efter rådande arbetspriser någorlunda avpassande anslag.»

»Under innevarande års sommar», fortsätter han, »har min övertygelse, att något borde göras för åstadkommande av en ökning i anslagsbeloppen, ytterligare blivit befast. Icke minst genom bränslekommissionens flotta betalningsmetoder hava dagsverksprisen ytterligare stigit i höjden, så att en någorlunda god arbetare nu utan överdrift kan sägas hava en dagsinkomst av 15: — kr. En annan sak är visserligen att arbetarna i regel ej arbeta mer än 4 dagar i veckan, vadan medelförtjänsten på 6 dagar ofta ej blir mer än 10: — kr., men då under årets sommar bönderna ville leja slätter- och skördearbetare, måste de utfästa sig till en betalning av lägst 7: — kr. och mestadels 10: — kr. pr karl och dag plus fri kost.

Det är under sådana arbetsförhållanden icke underligt, att utdikningarna här i länet i år gått ytterst sakta, och att av 33 arbetsföretag, vilka kontraktsenligt i höst skulle varit fullbordade, endast 18 stycken kunnat med stora svårigheter och överbetalning fullbordas, under det för 15 stycken ansökan om förlängning i arbetstiden måst göras under förhoppning, att arbetsförhållandena till kommande år skola bli dragligare.

Under normala tider är det vanligt, att vid denna tid av året till mig inkommit ett 50-tal ansökningar om biträde under nästkommande år för planläggande av nya utdikningar, men i år föreligga dylika ansökningar endast till ett antal av 12, de flesta rörande synnerligen små företag.

Det synes sålunda som om en väsentlig tillbakagång eller rent av upphörande av de nyttiga utdikningarna skulle bli följden av nu rådande höga arbetspris, därest ej statsmakterna träda emellan med någon förhöjning i anslagen. Naturligtvis kan man ej begära, att staten skall

kunna understödja jordägarna med så höga anslag, att dessa hållas skadeslösa för de ökade utdikningskostnaderna, men då dessa stigit med omkring 100 procent, vore det ej oskäligt begärt, att staten måtte bidraga med 25 procent. Utdikningarna medföra ju huvudsakligast en national-ekonomisk vinst, under det att den enskilde jordägaren, som visserligen härmed förbättrar sin egen mark, först efter många år hinner få någon inkomst från de utdikade områdena, ty han måste oftast, för att få något system i det hela och för att skydda blivande odlingar för frost, upptaga huvudavloppen å en hel stor myr eller flera närliggande dylika, men hinner endast uppodla och taga skörd från en mindre del, under det utdikningsarbetet på de övriga delarna först kommer en annan generation till godo i form av därstädes uppvuxen skog eller att den utdikade marken multnar, sätter sig och blir färdig för fortsatt uppodlande.

Jag biträder således i allo doktor Hellströms förslag, att till alla företag, till vilka anslag ur norrländska avdikningsanslaget beviljats under något av åren 1915, 1916 och 1917, måtte beviljas ett tilläggsanslag av 25 procent å den beviljade anslagssumman. Då inom mitt distrikt finnas 110 st. dylika företag med ett beviljat anslagsbelopp av tillhopa 323,925: — kr. skulle för nämnda distrikt härför nödigt tilläggsanslag uppgå till omkring 81,000: — kr.

Likaledes instämmer jag i doktor Hellströms förslag att även för de företag, till vilka anslag beviljats före år 1915, ett tilläggsanslag av 25 procent måtte betalas för den del av anslaget, som ej lyftats vid 1915 års ingång. Vid befintliga, ännu icke avsynade 28 dylika företag inom mitt distrikt uppgick det vid 1915 års ingång icke lyftade anslagsbeloppet till omkring 222,300: —, vadan 25 procents tilläggsanslag skulle uppgå till omkring 56,000: — kr.

Mina härovan lämnade siffror rörande beloppen av beviljade eller lyftade anslag göra ej anspråk på att vara fullt exakta, enär de delvis stöda sig på uppgifter bekomna på privat väg, men de röra sig inom en mycket snäv felmarginal, vadan de kunna vara vägledande. I kungl. statskontoret kunna naturligtvis exakta uppgifter erhållas.»

Lantbruksingenjören Sixten Kempff i Västerbottens läns södra distrikt skriver:

»Med anledning av den i dag bekomna skrivelsen rörande ökningen av statsanslagen för utdikningar får jag äran meddela, att de av doktorn föreslagna tilläggen av 25 procent för de under åren 1915—1917 beviljade anslagen ävensom för de företag för vilka anslag beviljats för år 1915 synas mig vara särdeles väl avpassade och skulle bliva den jord-

brukande befolkningen häruppe till stort gagn. Dagsverksprisen hava nämligen nu sprungit upp i oroväckande grad för allt jordbruksarbete och kommit så långt, att halvvuxna pojkar begära 1 krona à 1: 25 kr. per timme då de varit behjälpliga med utstakningar, och är ju detta arbete betydligt lättare än dikesgrävning. — —

Så länge för övrigt som industrien betalar sina arbetare 12 à 15 kr. pr dag, är det ju icke underligt att det icke går att skaffa folk till diknings- och andra jordbruksarbeten. De företag, vilka fått anslag och äro av så obetydlig omfattning, att arbetet kan utföras av de sökande själva, d. v. s. de på platsen boende, kunna dock ännu någorlunda gå i land med detsamma trots stegrade materialpris m. m., men för företag av större omfattning är det absolut omöjligt att få de uppgjorda kostnadsberäkningarna från år 1915 att räcka till, utan måste intressenterna oftast av egna medel tillskjuta 75 à 80 procent utöver de beräknade 50 procent. Följden härav har också blivit den, att ett flertal företag hos mig dels begärt förlängning i arbetstiden (under förhoppning om bättre tider), dels begärt revision av kostnadsförslagen för att få dem mera i överenskommelse med nuvarande arbetspriser samt dels ingått med begäran om att avstå från det beviljade statsbidraget samt återbära de medel, som redan uppburits. Lantbruksstyrelsen har alltid ställt sig mycket välvillig och förstående, då det gällt att hjälpa allmogen häruppe, ehuru de nog icke alltid kunnat göra detta på det sätt de skulle hava önskat, då författningarna lagt hinder i vägen. — —»

Lantbruksingenjören Henning Wikström i Västerbottens läns norra och Norrbottens läns södra distrikt skriver:

»Med nöje tillmötesgår jag eder begäran om ett uttalande om behovet av en höjning av de bidrag, som beviljas enskilda jordbrukare ur norrländska avdikningsanslaget.

Enligt samstämmiga uttalanden från skilda håll har ingen åtgärd från statsmakternas sida i så hög grad befrämjat Norrlands, icke minst övre Norrlands uppodling som anvisandet av statsbidrag till kostnaderna för myrutdikning och vattenavtappning. Den allmänna erfarenheten härav har jag funnit tydligt bekräftad inom det mig anförtrordade tjänstgöringsdistriktet, där särskilt under de sista tio åren den jordbrukande befolkningen i stor utsträckning sökt komma i åtnjutande av ovanberörda anslag.

Att döma av de hittills under året inkomna ansökningarnas antal och omfattning vill det dock synas som om verksamheten på utdikningsarnes område skulle vara i nedgående, och att den i allt fall i detta

hänseende ej motsvarar vad man haft anledning vänta av den tidigare utvecklingen. Orsaken till denna i och för sig beklagliga tendens är icke svår att finna. En ligger, såsom ni med rätta framhåller, i det förhållandet, att de statsbidrag, som enligt gällande bestämmelser äro att tillgå till utdikningsföretag, icke längre i tillräcklig grad utgöra den hjälp för jordbrukaren vid företagets utförande som förut varit fallet.

De kostnadsförslag, som legat till grund för beräkning av statsbidragens storlek, äro nämligen i allmänhet uppgjorda efter ett dagsverkspris av 3 à 4 kronor pr dag, under det att numera en fullgod arbetare fordrar en dagspenning av 8 à 10 kronor.

Proportionen emellan den verkliga kostnaden för ett utdikningsföretag och det statsbidrag, som därtill är att påräkna, har därigenom blivit sådan, att sagda bidrag numera ej utgör den andel av kostnaden för företagets utförande, som statsmakterna ställt i utsikt för den jordbrukande allmänheten att kunna påräkna.

Att svårigheter i berörda hänseende verkligen uppstått framgår av den omständigheten att inom mitt distrikt av de företag, som enligt kontrakt skolat vara färdiga till avsyning under år 1917, endast $\frac{1}{4}$ blivit fullbordade. För återstoden har måst begäras förlängning i arbetstiden.

Det torde sålunda vara uppenbart, att de statsbidrag, som under krisåren kommit allmänheten till godo, ej vidare äro den sporre till företagsamhet på utdikningsområdet, som de tidigare varit.

Det hämmande av jordbrukets utveckling, som sålunda förmärkts, är så mycket mera beklagligt i våra tider, då till följd av försvårade möjligheter till import från främmande länder en allvarlig brist uppstått på de produkter, som vinnas från jordbruket.

Det verksammaste medlet, att åter öka intresset för jordens uppodling och därmed befrämja jordbrukets fortsatta utveckling är påtagligen att söka åstadkomma en höjning av statsbidragen till utdikningsföretag.

Beträffande graden av den önskvärda förhöjningen torde det vara ganska vanskligt att därom uttala något bestämt omdöme, då en viss ökningsprocent, lika för alla företag, naturligen kommer att verka ojämnt. Det vill dock synas, som om den av eder tänkta ökningen med 25 procent ingalunda är för hög. Den föregående redogörelsen för dagsverksprisens stegring visar snarare, därest denna synpunkt skulle uteslutande läggas till grund för frågans bedömande, att en förhöjning av denna procent vore på sin plats.

Emot av eder i övrigt föreslagna grunder för tilläggsanslagets

utgående har jag ingen annan erinran att göra än att det synes mig önskvärt, att möjlighet kunnat beredas även de jordbrukare, åt vilka bidrag beviljats efter 1915 års ingång och som fått företag avsynade före 1917 års utgång, att få ett tilläggsbidrag till sina nedlagda kostnader. Måhända resa sig betänkligheter av principiell innebörd mot en dylik anordning, men å andra sidan får dock en jordbrukare, som ej låtit av de svåra tiderna avskräcka sig från utförandet av ett ej blott för honom själv utan även, särskilt under nuvarande förhållanden, för landet i sin helhet gagneligt företag, anses minst lika förtjänt av en ökning i statsbidraget som den, vilken av en eller annan orsak dröjt med företagets utförande.

Med anledning av vad i det föregående anförts får jag härmed såsom min mening uttala, att jag finner den av Eder till kommande års riksdag i utsikt ställda motionen angående tilläggsbidrag ur norrländska avdikningsanslaget till vissa jordbrukare och efter vissa grunder synnerligen betydelsefull och behjärtansvärd.»

Lantbruksingenjören Karl Elfström i Norrbottens läns norra distrikt skriver:

»I anledning av ärade skrivelsen av den 14 sistl. nov. angående ifrågasatt förhöjning av de statsbidrag, som beviljats ur norrländska avdikningsanslaget till utdikning av sankta marker, får jag härmed framhålla nödvändigheten av en dylik förhöjning för ännu ej fullbordade företag, då dessa såsom grundläggande såväl för nyodlingar som ock för rationellt hävdande av redan odlad jord äro av största betydelse för norrländska jordbrukets utveckling.

Utan en väsentlig förhöjning av anslagen torde en stor del av de redan planerade och påbörjade företagen mycket fördröjas eller rent avstanna, varjämte även intresset för nya företag torde komma att slappas.

Flertalet av de företag, som ifrågasatts böra erhålla tilläggsanslag, äro planerade och igångsatta under åren 1910—1915 med dåtida relativt låga arbetspriser och i allmänhet beräknade efter ett dagsverkspris av 3: 50 å 4 kr.

Att arbetspriserna sedan dess och i synnerhet under de båda senaste åren stegrats i oerhörd grad torde vara allmänt känt, varjämte även tillgången av arbetskraft för jordbruket, diknings- och odlingsarbeten varit synnerligen ringa, detta särskilt tack vare bränslekommissionens metod att genom överbetalning draga till sig största delen tillgängligt arbetsfolk för vedhuggning.

Arbetsprisernas stegring framgår även av bifogade utdrag ur markgångstaxan för Norrbottens län för de senaste tio åren:

Pris å mansdagsverke:			Pris å mansdagsverke:		
	Sommartid	Vintertid		Sommartid	Vintertid
1908.....	kr. 3: 42	kr. 2: 04	1913.....	kr. 4: 06	kr. 2: 81
1909.....	» 3: 46	» 2: 08	1914.....	» 4: 38	» 2: 97
1910.....	» 3: 62	» 2: 21	1915.....	» 4: 55	» 3: 10
1911.....	» 3: 83	» 2: 46	1916.....	» 5: 28	» 3: 92
1912.....	» 3: 95	» 2: 70	1917.....	» 6: 66	» 4: 97

Som synes har priset å ett mansdagsverke på senaste 10 åren ökat med 95 procent för sommartid och med 145 procent för vintertid.

Vidare torde vara känt att de officiella markgångspriserna i allmänhet äro mycket lägre än de gängse priserna särskilt för jordschaktning, dikning och dyl. arbeten, vilket ock framgår därav att det under sistlidne höst knappast torde varit möjligt att anskaffa arbetsfolk under 10 å 12 kr. pr dagsverke.

Då så gott som samtliga avdikningsföretag inom länet igångsatt, under förutsättning av bidrag av statsmedel till halva kostnaden, komma vederbörande intressenter att utan en väsentlig förhöjning av statsanslaget drabbas ekonomiskt väl hårt, vadan jag anser att tilläggsanslaget i regel ej bör sättas lägre än 50 procent av det beviljade anslaget.

På grund av vad ovan anförts anser jag att tilläggsanslag böra utgå efter följande grunder:

a) för företag, som enligt ingångna kontrakt bort vara fullbordade före år 1915 beviljas i regel intet tilläggsanslag,

b) för företag, som avsynats före år 1918 beviljas intet tilläggsanslag,

c) för övriga företag, för vilka statsanslag beviljats under åren 1915, 1916 och 1917 beviljas ett tilläggsanslag av 50 procent, såvida ej redan vid beviljandet förhöjda arbetspriser beräknats, i vilket fall tilläggsanslaget bör minskas i mån av redan beräknad förhöjning, och

d) för övriga företag, för vilka statsanslag beviljats före år 1915, beviljas ett tilläggsanslag av 50 procent å den del av anslaget, som ej lyftats före år 1915.

För i punkt a) angivna företag bör dock i undantagsfall kunna beviljas något tilläggsanslag, då särskilt ömmande omständigheter föreligga, vilka efter ansökan böra prövas i varje särskilt fall.»

Såsom av dessa uttalanden framgår, råder full enighet om önskvärdheten och behövligheten av den ifrågasatta anslagsökningen. Beträffande ökningen föreslagna storlek, 25 procent av beviljade anslagsbeloppet, ha tre av de tillfrågade lantbruksingeniörerna förklarat sig anse densamma lämplig och väl avpassad, lantbruksingeniören Wikström säger, att den »ingalunda är för hög», varemot lantbruksingeniören Elfström anser den vara för låg och i stället föreslår densamma till 50 procent av det beviljade anslaget. Även beträffande de fall, i vilka jag föreslagit att tilläggsanslag icke skulle utgå, ha de båda sistnämnda lantbruksingeniörerna förordat frikostigare grunder för tilläggsanslagets utgående.

Medgivnas måste också, att den av mig ifrågasatta anslagsökningen med hänsyn till nu rådande arbetspriser är den lägsta, som gärna kan ifrågakomma, om man skall kunna vinna det med ökningen avsedda syftet målet att möjliggöra utdikningsföretagens slutförande. Då anslaget utgår med hälften av det beräknade kostnadsförslaget, så motsvarar en ökning av 25 procent å anslagsbeloppet endast en ökning av 12 1/2 procent å kostnadsförslaget slutsumma, och då arbetskostnaderna samtidigt ökat med omkring 100 procent, så kan man åtminstone icke säga, att den föreslagna anslagsökningen är för högt tilltagen. Att jag emellertid ansett mig böra stanna vid att föreslå endast 25 procents förhöjning, är beroende därav, att under alla omständigheter det belopp, som måste anvisas för tillgodoseende även av denna låga anslagsökning, blir ganska avsevärt.

Enligt rikshuvudboken uppgick den ej lyftade delen av norrländska avdikningsanslaget vid 1915 års ingång till 2,933,203 kr. Enligt upplysning, som jag inhämtat i kungl. statskontoret, beviljades år 1915 till 1,788 företag.....

1,511,640	»
1916 » 486 »	1,181,270 »
1917 » 355 » (intill 15/12)	881,380 »

Summa 6,507,493 kr.

Enligt i kungl. lantbruksstyrelsen erhållen uppgift ha under åren 1915—1917 avsynats:

år 1915	76 företag till vilka anslagits	475,270 kr.
» 1916	107 » » »	547,770 »
» 1917	128 » » »	434,659 »

Summa 1,457,699 kr.

Om detta belopp fråndrages ifrån den här ovan angivna slutsumman av 6,507,493 kr., så erhålles ett belopp av 5,049,794 kr., å vilket det ifrågasatta tilläggsanslaget skulle beräknas. Enligt de föreslagna grunderna skulle härifrån dragas även det belopp, som kan belöpa sig på sådana vid 1915 års ingång olyftade anslag, för vilka arbetet kontraktsevenligt skulle hava varit avslutat före 1915 års ingång. För dessa har jag emellertid ej lyckats erhålla den exakta slutsiffran. Det anslag, som skulle erfordras för tillgodoseende av de föreslagna tilläggsanslagen, skulle således belöpa sig till högst 1,262,449 kr., utgörande 25 procent å det ovannämnda beloppet av 5,049,794 kr.

Då den här meddelade beräkningen emellertid endast grundar sig på till mig av vederbörande tjänstemän privat lämnade upplysningar, vågar jag vördsamt hemställa, att jordbruksutskottet ville hos respektive ämbetsverk införskaffa officiella uppgifter i saken, liksom jag vördsamt hemställer, att kungl. lantbruksstyrelsens yttrande måtte inhämtas beträffande frågan om det ifrågasatta tilläggsanslaget och de för detsamma utgående föreslagna grunderna.

En del av det ifrågasatta tilläggsanslaget torde böra utbetalas redan under innevarande år, men då norrländska avdikningsanslagets behållning enligt rikshuvudboken vid 1917 års ingång uppgick till 4,847,325 kr. och densamma vid 1918 års ingång icke torde vara mindre, så är det tydligt, att ett av riksdagen för år 1919 för detta ändamål anvisat anslag utan olägenhet kan i den mån så blir behövt redan under år 1918 förskotteras av nämnda års norrländska avdikningsanslag att sedan ersättas med det för år 1919 anvisade tilläggsanslaget.

Med stöd av vad jag här ovan anfört får jag vördsamt hemställa,

dels att riksdagen ville medgiva,

a) att till alla företag, för vilka anslag ur norrländska avdikningsanslaget beviljats under något av åren 1915, 1916 och 1917, må få utgå ett tilläggsanslag av 25 procent å den beviljade anslagssumman och

b) att även till företag, för vilka anslag beviljats före år 1915, ett tilläggsanslag av 25 procent må få utgå å den del av anslaget, som ej lyftats före 1915 års ingång,

dock att intet tilläggsanslag må utgå till sådant företag, som enligt den fastställda arbetsplanen bort vara färdigt före 1915 års ingång och ej heller till

sådant företag, som före 1917 års utgång blivit avslutat och avsynat,

och dels att riksdagen för tillgodoseende av de ifrågavarande tilläggsanslagen ville för år 1919 utöka det norrländska avdikningsanslaget med ett belopp av 1,262,000 kr., med rätt för Kungl. Maj:t att av den för år 1918 disponibla delen av avdikningsanslaget förskottera till betalning under det nämnda året förfallande del av tilläggsanslaget.

Stockholm i januari 1918.

Paul Hellström.

I ovanstående motion instämma:

<i>C. I. Asplund.</i>	<i>O. Bergqvist.</i>	<i>Gustav Rosén.</i>
<i>Emil Lagerkvist.</i>	<i>Åxel E. Fagerlin.</i>	<i>C. G. T. Wickman.</i>
<i>Alfred Stårner.</i>	<i>J. A. Stenberg.</i>	<i>J. Sandler.</i>
<i>Joh. Permansson.</i>	<i>C. J. v. Essen.</i>	<i>P. O. Welandér.</i>
<i>Herman Rogberg.</i>	<i>S. H. Kvarnzelius.</i>	<i>Gustaf Knaust.</i>
<i>Lars Olsson.</i>	<i>A. Göransson.</i>	
